

lagt Generalauditøren til Erklæring, hvis der altsaa er Tale om en saakaldt Kemistions-sag, saa staar der, at hvis Dommerne da ovre at stemme imod, hvad Generalauditøren har udtalt som det rette, saa skal denne Dommer, som ikke vil „mætte Ret“, som ikke vil dømme, saaledes som Generalauditøren mener er det rette, gøres opmærksom paa, at han „under sin Dommer erklærer, at han er af den Overbevisning, at Generalauditørens Udvikling ikke stemmer med Lovens sande Mening“. Dette skal foreholdes en stakkels menig: Stemmer du imod, hvad Generalauditøren har sagt, stempler du derved Generalauditøren som den, der har afgivet en Udvikling, der ikke stemmer med Lovens sande Mening; prøv nu, om du tør! Dette er jo i højeste Grad i Strid med, hvad man maa kræve af en Dommers Frihed og Uafhængighed. Der er ogsaa her en Fordel paa Sømiliterets Omraade, da jo i den kombinerede Ret, saa vidt jeg ved, alle Dommerne stemme og votere i Fællesskab; det foregaar ikke der klassevis som i Militæretaten. Hvad der ogsaa gør, at de militære Krigsretsdommere i den Grad, som de gøre, blive Redstaber i Auditørens Haand, er, at de kun saa sjældent komme i en Krigsret — det gælder navnlig for Underklassernes Vedkommende — idet de udnævnes med det enkelte Tilfælde for Dje; det er noget, som paaklages i høj Grad i den Artikel, jeg omtalte før, af Kaptajn Jensen, at de have saa lidt Erfaring eller Forbundskab. Dette vilde de saa i højere Grad, hvis Krigsretterne blev anordnede faste Krigsretter for en længere Tid ad Gangen, saa de fik Lov til at sidde en Maaned eller to eller et halvt Aar. Men dette, at en Krigsret ned sættes for et enkelt Tilfælde, har en anden Side, som jeg vil fremdrage som noget, der i høj Grad trænger til Forandring. Det er Jurisdiktionschefen, Anklagemyndigheden, den, der har besluttet Krigsretten nedfat, som bestemmer, hvem der skal ind i Krigsretten. Det er jo ogsaa aabenbart i Strid med en fornuftig Retsplejes Grundsaetninger, at det er Anklagemyndigheden, som med den bestemte Sag for Dje udpeger de Folk, som skulle dømme. Man vil formodentlig undskyldte det med — andet er der i alt Fald ikke til at undskyldte det med — at det gaar efter en bestemt Tur og Orden; men det ligger dog sikkert i Jurisdiktionschefens Haand selv at fravige denne Tur og Orden, saa nogen Betryggelse for den tiltalte mod at saa de Dommere, som Jurisdiktionschefen netop mener skulle være egnede til at opretholde hans Anklage — thi det er den, der her er Tale om — er

der ikke. Og dertil kommer mærkelig nok — og det spotter næsten endnu mere Krævet til en ordentlig Retspleje — at Jurisdiktionschefen, Anklagemyndigheden, selv sidder som Præsides i Krigsretten. Det bliver de Resultater, som denne „Gag“ at pleje Retten paa kan føre til. Vi have jo ogsaa fra det virkelige Liv Eksempler paa denne Mangel paa Frihed for Krigsretsdommerne. Jeg skal her nævne, hvad der passerede i Efteraaret 1894 med de to Premierløjtnanter, der blev forsatte fra Kjøbenhavn til Provinsgarnisoner i Anledning af deres Votering i en Krigsretssag. Det er noget, man godt kan sige, thi det er kommet offentlig frem i en Artikel af Generalauditøren i Berlingske Tidende for 3dje November 1894. Han erkendte der, at det var rigtigt, hvad der fra anden Side var fremsat — nærmest som en Gissning — at denne Forsættelse eller Forslyttelse havde fundet Sted paa Grund af de paagældende Løjtnanters Votering i Krigsretten; det var ikke ham, som havde gjort det, det var Krigsbestyrrelsen, men det var kommet til hans Kundskab, for at han kunde saa Lejlighed til at udtale sig derom for det Tilfælde, at han paa Retsplejens Vegne havde noget at sige dertil. Det havde han ikke, og han udvikler i denne Artikel, hvorfor han ikke havde det. Han siger nemlig, at der her ikke var Tale om nogen Straf, thi Forslyttelse var ikke nogen Straf, og der var heller ikke Tale om, at de vare blevne forflyttede, „fordi“ de havde voteret eller dømt saadan og saadan, men fordi de gennem denne deres Dom havde lagt for Dagen, at der var kommet en, lad mig kalde det „daarlig Aand“ — jeg tror, det er det Udtryk, der bruges — ind i vedkommende Afdeling. Disse Folk havde altsaa vist sig grebne af denne Aand, og da det først og fremmest gjaldt om at opretholde Disciplinen, den gode Aand, Mandstugten gennem alle Grader i Militæretaten, saa var det — mener Generalauditøren — ganske forsvareligt og naturligt, at Krigsbestyrrelsen — for altsaa at haandhæve Disciplinen — forsatte disse to Officerer til Provinsgarnisoner. Ja, det er ikke værd at strides om Ord, men almindelige Mennesker ville ikke være i Tvivl om, at det er en Straf for en Officer at blive forflyttet fra Kjøbenhavn til en Provinsgarnison, og jeg tror heller ikke, at Officerer ville være i Tvivl derom, man kalde det saa for Resten, hvad man vil, og bruge saa pæne Ord, man vil, om Grunden til en saadan Forslyttelse. Naar det er givet, at det er paa Grund af deres Votering i Krigsretten, at de ere